

”דוקטור שטרודל קפה ומאפה”

איתמר גולדשטיין השרמנטי קבל 7 שנים בכלא, אנחנו לא קבלנו אף פרוטה מארבעת מיליון השקל שהשקענו אצלו: כסף ממכירת המשק, ממכירת בית הורי, כל חסכונוטינו וכל הכסף שלילי בתי, הרוויחה בעבודה קשה ביפן. נשארנו לנו מאתיים אלף ש. הפנסיה והביטוח הלאומי לא הספיקו לכסות את שכר הדירה ושאר ההוצאות. הרעיון הראשון היה לגנוב עגלת סופר ולהסתובב איתה, שמעתי שתמורת חמש מאות דולר אפשר להתקין על העגלה אוהל מתקפל. הבעיה הייתה מה לעשות עם חתול פוסט טראומטי אי אפשר להסתובב עמו ברחובות. אי לכך נשארה האופציה של שוד בנק. שוד בנקים הוא מעשה ”רובין הודי” לקחת ממי שיש לו הרבה מאד ולתת לעניים שבמקרה זה אלו אנחנו. אם נתפס נקבל מגורים ואוכל חנם ונוכל להיפגש בחצר. (אולי כמעשה חמלה יסכימו להכניס גם את החתול).

הסיפור שלנו מתרחש בשנות התשעים, כשכסף היה כסף ולא עניין וירטואלי. התחלנו לצפות בכל סרטי הפעולה הקשורים לשוד בנקים.

הבעיה הראשונה הייתה להשיג כלי נשק. זו לא אמריקה שאפשר להשיג אפילו תותח בחנות. נניח שנפתור בעיה זו ובלי נשק אמיתי, למשל כמו וודי אלן בסרטו ”קח את הכסף וברח” בסרט הוא משתמש באקדח מגולף מסבון וצבוע במשחת נעליים, האקדח נזל לו מהידיים, הגשם חיסל את השוד. לא טוב.

גם אם נשיג אקדחים לא נוכל להפחיד זקנות וילדים, אנחנו מכירות את עצמנו. ונניח שנצליח לקחת את הכסף בעזרתו של קופאי מפוחד, הוא עלול ברגע של גבורה, ללחוץ על כפתור המצוקה. השוטרים יצורו על הבנק, וינהלו משא ומתן מייגע על שחרור בני הערובה. אנחנו נדרוש מטוס פרטי וליווי לשדה, והם יעמידו פנים שזה מה שהם בדיוק עושים. ”רק לוקח זמן למצא מטוס פנוי” ותוך כדי כך יתקרבו אלינו וישכנעו אותנו לאפשר להכניס אוכל ושתייה לבני הערובה. מטוס לא נקבל ומי יודע מה יהיה הסוף.

האפשרות השנייה הייתה להתחפש לצבעים או לשרברבים, להישאר בלילה, לפצח את הקוד של הקופה ולצאת בבוקר. נשים יראו חשודות כצבעיות או עובדות אחרות פרט לעובדות ניקיון. וקיימות שתי בעיות נוספות: צריך לשתף אדם שלישי, מפצח קופות, או נהג, לשרוף את המכונית ולהתחבא בחווה זנוחה לזמן רב, מה שנקרא ”לשמור על פרופיל נמוך”.

יצרנו רשימה של כל הבנקים באזור המרכז, לא הפלנו בין "בנק לאומי", "הפועלים" או אחרים, אנחנו לא בברניות. חיפשנו חנות להשכרה. מצאנו חנות גלנטריה להשכרה כמעט צמודה לבנק לאומי. הקשישות הנחמדות הָדָה וְנוֹרָה שמחו מאד על העסקה, ויצאו לקרוז ארוך. הן בקשו שלא נהרוס את המקום ונתייחס אליו בכבוד.

זה הרגע שבו נציג את עצמינו. לילי היא בתי היחידה והיא ממש רפליקה מודרנית של בריז'יט בארדו. אני נירה דר' לעיצוב במה ואני נלחמת בגיל ובתחילת השיבה. התמחיתי באפיית שטרודלים לפי מרשם של אמי הפולניה: הרבה תפוחים חמוצים, קינמון וצימוקים עטופים בבצק עלים דקים. למי שטעמו התקלקל מרוב עוגות דבש ובקלאוות יכול לפזר סוכר על העוגה.

"דר' שטרודל קפה ומאפה"

ביסאות, שולחנות ואת רוב הצלחות והכוסות מצאנו ברחובות, תחושת ההרפתקה אינה ברכישת סטים חדשים ואחידים; אלא הליקוט. לא תאמינו מה אנשים זורקים.

על אחד הקירות בגלנטריה היה ארון עם מדפים ועליו קופסאות זכוכית נפלאות שהחילו כפתורים, תחרות, וגלילי צמר אקזוטיים. יצרנו קשר עם מועדון קשישים. הבאנו את כל האוצרות הללו לגברות שהתלהבו מההזדמנות ליצור משהו מקורי. גם גבר אחד התלהב. בקשנו מהן ליצור תמונות מכל הטוב הזה. בינתיים צבענו את המקום בצבעי פסטל נעימים. אני לא מתעכבת סתם כך על כל תיאורי העיצוב הללו, לכל מקום צריך שתהייה אוירה מושכת. אחרי שתלינו את כל התמונות המרהיבות הללו על הקירות, הלכנו לשוק הפשפשים לאגף הרוסי. קנינו מפות רקומות, ומטפחות ראש זרועות פרחים שהפכו למפות, וסמובר אחד להוסיף לאווירה. אהילי הווינטג' המקוריים התאימו בדיוק. מאחורי החדר היה חדר נוסף שהפך למחסן למוצרים, מקררים, תנורים ועוד. מסביב לבניין העמדנו מריצות ישנות עם עציצים. הוספנו כמה שולחנות קטנים בחוץ, הקמנו מקום פסטורלי ומתוק. פתחנו חשבון בבנק לאומי לידינו. התיידדנו עם כל הקספרים והקספריות, עם המנקות: מנוחה וחביבה, את חביבה שכרנו מיד. התיידדנו עם השומר, יצרנו קשרים חמים עם המנהל מר אריה קסטנייטה. קסטנייטה קבל את פנינו בחמימות: הוא התרומם מאחורי השולחן הענק, ניגב בהתרגשות את משקפיו, תיקן את העניבה ואת התסרוקת שלו בסגנון "הלוואה וחיסכון" וברך אותנו בלחיצת יד. את ידה של לילי אחז כמה שניות יותר, וכך ידענו שאנחנו מתקדמות. אני מודעת שכל מה שאני מספרת לכם הוא בנלי ומוכר להחריד, אבל ככה זה החיים.

לפתיחת "דר' שטרודל קפה ומאפה" הזמנו את עובדי הבנק לקפה ועוגה ואפילו הרמנו כוסית. חלק מהעובדים הגיע בהפסקות לשתות קפה טוב ולהנות מהישיבה בחוץ. הקפה שלנו היה הרבה יותר איכותי ממה שיכלו להכין במטבחון הבנק. השתלטנו על קיבתם ונשמתם. המנהל קסטנייטה הגיע בכל הזדמנות. הוא עקב אחרי לילי כאילו לא ראה צעירה נאה בחייו. "סימן טוב" אמרה לילי "סימן טוב מאד" ענית. היה עמוס מאד. שכרנו שתי סטודנטיות מושכות בעלות חוש הומור. אני לא רוצה להראות סקסיסטית אולם במקרה הזה המטרה ממש קידשה את האמצעים. הפכנו פופולריות, מוכרות ובולטות. "דר' שטרודל קפה ומאפה" הצליח ביותר, כמעט וויתרנו על תוכניתנו המקורית. אולם, חונכנו לא לוותר על עקרונות. לא טרחנו כל כך על מנת לשרת לקוחות כל ימינו ולחייך עד שייתפס לנו הפה. אחרי יצירת הרקע, התרכזנו במתי ובאיך. המתי היה מסובך פחות. בכל יום חמישי בדיוק בשעה שתיים הופיעה מכונת הברניקס לקחת את המזומן "הקש מאני" מהבנק. הם היו שלושה בחורים צעירים וחביבים. ביום חורף קר במיוחד עלתה לילי למשרדו של אריה קסטנייטה והעלתה לו את לחץ הדם. היא ציינה במתיקות שקר וגשום במיוחד והיא מרחמת על עובדי הברניקס. האם הוא יאשר לשלושת העובדים להתחמם אצלנו על כוס שתיה חמה ועוגה, "רחמים עליהם" הוסיפה, כאילו זה טכס אשכבה. אריה קסטנייטה אמר שהוא חושב שזה עניין גבולי, אולם בהחלט הוא ישמח לבקש מהם להיכנס ולשתות משהו חם, "שיעשו את זה בזריזות". והוסיף שלילי יש לב טוב נדיר ואצילות. שניים מהבחורים הגיעו, השלישי נשאר במכונת. הייתה להם אחריות ולנו הייתה סבלנות. הם הביאו לנהג שתייה ועוגה ונסעו לדרכם. בכל שבוע עובד אחר נשאר במכונת. לאט לאט הם הפכו חשדניים פחות וידידותיים יותר. עד שפעם אחת נכנסו שלושתם. לא מהרנו, ידענו שמעכשיו זה יהיה הרגל. כמה נחמד לשבת במקום חמים ויפה בחברת נשים יפות כל כך. משבוע לשבוע הם הפכו נינוחים ובטוחים והורידו את האקדחים על השולחנות. לא השתלטנו על האקדחים ואיימנו על היושבים. קוראים יקרים, הבטחנו שאין שימוש באקדחים. באחת הפעמים אפינו להם עוגיות טעימות במיוחד, גם אריה קסטנייטה הצטרף לחגיגה. אחרי שאכלו מהעוגיות ובקשו עוד הפכו לשמחים במיוחד וחסרי זהירות. זהו!! זה הרגע המרגש. לילי התכופפה מעל הנהג, וחייכה אליו את החיוך הכי יפה שלה, הכניסה את ידה לכיסו ושלפה את מפתחות הרכב, התרוממה, ובחיוך נוסף העבירה לי את המפתחות.

בזמן שכולם שמחו ואפילו פצחו בשירה, עזבתי בהתנצלות. מאחורי הבית עמדה מריצה עם עציצים. הורדתי את העציצים, פתחתי את הדלת האחורית של הברניקס, העמסתי את השקים על המריצה, הלכתי מספר פעמים הלך ושוב, רוקנתי הכול למחסן, החזרתי לברניקס את כל השקים שהיו מלאים בניירות שהכנו מראש, נעלתי את דלת

הברינקס, החזרתי העציצים למריצה, זרקתי את הכפפות, חזרתי לקפה, העברתי לילי את המפתחות, היא החזירה אותם לכיסו של הנהג.

אריה קסטנייטה הצליח להתרומם, הביט בשעון ואמר שכדאי להם לזוז אחרת במרכז יתחילו לדאוג. ושלושת החמודים קמו שמחים; העצים נראו ירוקים יותר והשמיים זוהרים. מכונית הברינקס החליפה צבעים. ואם אתם חושבים שמיד קמנו לקחנו הכסף וברחנו, ממש לא עשינו את הטעות המתבקשת הזו. לא נגענו בכסף. כל יום אני קוראת את כל העיתונים, העלמות הכסף נשארה תעלומה לא פתורה. כששאלנו בתמימות היכן המתוקים מהברינקס, קסטנייטה אמר שהם פוטר, וילי אמרה שהיא מקווה שהם מצאו עבודה חדשה. קסטנייטה ענה שתמיד ידע שיש לה נשמה יתרה. המשכנו להכין שטרודל וקפה מעולה. אריה קסטנייטה הופיע בכל יום. ריח האפטר שייב הגיע לפניו. הוא התיישב במקומו הקבוע, חיך חיוך רחב לילי ואמר שהיא ממש בריג'ט בארדו ולי החמיא פעם אחת שמעולם לא נראיתי טוב יותר, ממש ז'אן מורו.

נ.ב. לסקרנים ביותר

כששיפצנו את המחסן והחלטנו להיפטר מהלינולאום ולראות מה יש מתחתיו, גילינו ריצפת עץ. אחת הקורות הייתה משוחררת מעט. כשהרמנו אותה מצאנו מתחת לרצפה מרתף - סליק של נשק מימי ההגנה. אחרי שמכרנו את "דר' שטרודל - קפה ומאפה" גילינו לרשויות על הסליק. הרשויות פתחו אותו לקהל והעמידו שלט נחושת בכניסה "פ.נ. (לא "פה נקבר") אלא פה נגלה סליק מימי ההגנה. שלא תאמרו שלא החזרנו את חובנו לחברה.